

EL Cavall Blanc

i la Taca

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

EL Cavall Blanc i la Taca

© 2025 ORPAU.

El contingut d'El Cavall Blanc i la Taca està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

CAPÍTOLS

1. JO VULL ANAR A JUGAR
2. I XOF... LA TACA
3. I ARA, QUÈ FEM?
4. TRAVESSEM EL POMA-POM
5. EL PÈTALUM
6. LA FESTA... I LA MARE

FLOC:

Aquest petit cavall és curiós i juganer. Li agrada explorar, córrer i jugar amb els amics. És una mica trapella i de vegades no escolta consells, però estima molt la seva família.

SALTIRÓ:

És el millor amic del Floc. No té gaire bones idees i sempre acaba fincant-se en problemes. Té un gran cor i sempre vol ajudar. Li agrada fer bromes i canviar els plans continuament. Amb ell, ningú s'avorreix.

XIP-XAP:

Aquesta petita és un senglar àgil i ràpid, i sempre salta per tot arreu. És optimista i alegre, i quan passa alguna cosa inesperada, és la primera a buscar solucions.

PINYÓ:

Aquest esquirol és una petita molt curiosa i aventurera. Salta d'arbre en arbre fent piruetes i giravoltes. Li encanten els fruits secs i mai té por de provar coses noves. Sempre ajuda els amics que ho necessiten.

1

JO VULL ANAR A JUGAR!

Hola, soc en **Şaltiró** i estic aquí perquè vull explicar-vos què li va passar al meu millor amic, en **Floc**: un cavall blanc, molt blanc.

Tan blanc, tan blanc, que quan surt el sol m'he de posar les ulleres de sol per poder parlar amb ell.

Un matí, l'esperàvem per jugar la **Pinyó**, la **Xip-Xap** i jo, perquè havíem quedat. Però no va aparèixer. I vam anar a buscar-lo.

En arribar a casa seva, ens vam trobar que la seva mare l'estava banyant. Amb molta cura... però fregant fort, molt fort. Ho sé perquè en Floc no parava de fer ganyotes amb la cara.

—Avui és l'aniversari de l'avi. És molt important —li va dir. La seva mare sempre parlava molt alt—. Has d'estar ben net, Floc.

D'amagatotis, vam començar a fer-li senyals. Amb els braços, les cames i, fins i tot, **amb el cul!** I al Floc se li escapava el riure. La seva mare se'l mirava una mica enfadada i sense entendre què passava.

Va haver-hi un moment que la Pinyó, la Xip-Xap i jo vam haver de fer ninges, perquè la seva mare va girar el cap i gairebé ens enxampa. Vam saltar de pressa per amagar-nos entre els matolls i vam haver d'aguantar una estona fent equilibris. Fins i tot vaig abaixar les orelles perquè sobresortien entre les fulles!

—Quan acabem el bany podré anar a jugar una estona?
—va preguntar el Floc.

—No! Ni parlar-ne! No vull que acabis fet un nyap: brut i enfangat. Que ahir va ploure tot el dia.

—Però, mama, vigilaré molt! T'ho prometo!

La mare va marxar dient que no amb el cap. I si hagués tingut dits a la pota, segur que n'haguera aixecat l'índex.

Llavors en Floc ens va mirar...

I nosaltres que no paràvem de fer el mico...

Ell que es moria de ganes de venir...

La seva mare que es mantenia en el **NO**...

Us podeu imaginar què va fer, oi?

Això mateix: Va ignorar la seva mare i va venir amb nosaltres.

Si és que, quan ens hi posem, som irresistibles!

2

I xof... la taca

Vam córrer pel bosc, saltant branques i esquivant fulles seques, rient i cridant.

Llavors la Xip-Xap ens va reptar a veure qui podia arribar abans a l'altra banda, d'un ample bassal de fang...
quina idea més dolenta!

La Pinyó va ser l'única que va dir que: **NI EN SOMNIS!** Perquè ella era un esquirol i els esquirols no saltaven bassals, els esquirols botaven i saltironaven pels arbres. Per això tenia aquelles ungles llargues i punxegudes, per arrapar-se ben fort.

Després d'uns minuts parlant, només quedàvem en Floc i jo, perquè la Xip-Xap feia estona que ens esperava a l'altra banda, impacient. Per a ella tot allò era molt fàcil, és clar, es passa el dia saltant d'aquí a allà, d'allà a aquí, com un mico en un trampolí.

En fi...

En Floc es va preparar. I jo vaig cridar:

—Una, dues i... tres!

I va agafar impuls.

Però...

Perquè quan estava al mig del salt, vaig fer de les meves.

Jo no volia fer-li cap mal, però ja sabeu que soc molt de la broma i, sense pensar-hi gaire, vaig deixar anar un mega-súper-esternut:

I llavors:

En Floc va perdre la concentració i no va poder arribar a l'altra banda del bassal. Les potes del darrere van tocar el fang i una gran esquitxada el va enganxar de ple. Ara, el meu amic blanquíssim... era gairebé marró, com un cafè amb llet!

—Oh no! —va cridar en Floc, tot enfangat de dalt a baix. Les seves crines blanques estaven marrons, i el llom... ni us ho imagineu! —Saltiró! Per què ho has fet?

—No ho sé, m'ha fet gràcia —admet el conill, abaixant orelles i mirada—. No podia saber que t'espantaries. Perdona, Floc.

—Estic tot brut i la mare...

—Uf, això no li agradarà gens a la teva mare —va sospirar la Pinyó.

—No, gens ni mica —va insistir la Xip-Xap.

3

Tara, què fem?

De sobte, el món es va tornar color castanya acabada de coure.

I ningú reia. Ni un “ja, ja”, ni un petit somriure. Al contrari, tots tenien cara de pomes agres, com si algú els hagués fet menjar bròquil sense avisar.

—**Hem de pensar alguna cosa!** —va dir la Pinyó.

En Floc ploriquejava.

—No et preocupis, que ho arreglarem —va prometre la Xip-Xap, amb veu poc convincent, però abraçant-lo dolçament.

—De debò, Floc, que ni en mil somnis volia que tot acabés així —va dir en Saltiró—. Ho sento molt.

—Ho sé —va assegurar en Floc—. Però no m’ha agradat això que has fet. Les teves bromes no són divertides.

—Tot això està molt bé, però: **Hem de pensar alguna cosa!** —va insistir la Pinyó.

—Sí... sí —va murmurar la Xip- Xap.

Vam provar de fregar-lo amb branques i fulles, el vam portar al riu per rentar-lo... i la major part del fang va marxar, **però la taca al llom resistia**, com si el fang hagués decidit viure allà per sempre.

En Floc estava molt nerviós.

—La mare ho veurà segur... —va murmurar amb veu tremolosa—. I llavors s'enfadarà...

—No, Floc, ja veuràs com ho arreglarem —va intentar tranquil·litzar-lo la Pinyó—. Som quatre caps pensants! Alguna cosa se'ns acudirà!

Va ser la Xip-Xap qui va tenir la idea. Perquè ella sempre pensa molt més de pressa que la resta.

—Les papallones del
—va cridar, els ulls li
brillaven d'alegria—. Segur que ens ajudaran!

—Com? —va preguntar la Pinyó.

—Són blanques i en Floc és blanc... si es posen a sobre, potser poden amagar la taca!

—Però no podem anar-hi...

els micos del —vaig sospirar.

És increïble que els ho hagi de recordar. **Aquests micos són molt trapelles.** No els agrada que ningú passi pel seu territori i... apa!, **els llencen les enormes pomes** dels seus pomers. Que són molt bones i sucoses, això, sí.

Però la Pinyó no se'n va preocupar gens ni mica i va sortir corrents. Fent piruetes i giravoltes, saltant de branca en branca. Només tenia al cap ajudar en Floc.

I, clar, ens va arrossegar a la resta.

Poma-pom

Travessem el Poma-pom...

La Pinyó anava molt de pressa, saltant de branca en branca, com una fletxa. Nosaltres, la Xip-Xap i jo, no podíem seguir-li el ritme, així en Floc ens duia al lloc, tot brut i fangós.

Trotava i galopava mentre nosaltres botàvem i rebotàvem com a pilotes de goma.

Ens vam aturar a l'entrada del Poma-pom.

El secret per travessar-lo era fer-ho **sense ser vistos**. I això s'aconseguia fent el **mínim soroll possible**.

Per això ho vam fer tots junts, a sobre d'en Floc. Perquè no era pla que la Pinyó es posés a saltar pels arbres: la veurien a la primera!

En Floc avançava a poc a poc, contenint la respiració... i de puntetes! Complicat per a algú amb quatre potes tan grosses. No podia cruixir cap branca ni rodolar cap pedra.

—Shhh... —xiuxiuejava la Xip-Xap—. Silenci absolut.

Jo ni m'atrevia a empassar saliva.

Ja gairebé havíem travessat el Poma-pom quan...

Una poma enorme va caure just davant nostre i va rodolar fent *toc-toc-toc*... fins que es va aturar entre dues arrels.

En Floc es va quedar clavat com una estàtua.

—Uh-oh... —vaig murmurar, tan fluixet com vaig poder.

La resta em va mirar com si jo acabés de tocar una trompeta. I jo vaig arronsar les espatlles per dir, sense parlar: **què voleu que faci si m'he espantat?**

De seguida vam sentir rialletes a dalt dels arbres.

Jo no volia mirar, però ho vaig fer.

Hi havia micos per tot arreu. Uns micos amb cues llarguíssimes que ens miraven, balancejant-se i mastegant pomes com si fossin crispetes.

—**Visitants!** —va cridar un.

—Ui, no en volem de visitants! —va dir un altre.

—O sí... —va afegir un tercer, amb un somriure de trapella.

De sobte, una poma va passar volant per damunt nostre.

I va anar a estavellar-se contra un tronc.

Les fulles van tremolar com si l'arbre hagués esternutat.

En Floc va fer un bot.

—**No et moguis** —va xiuxiuejar la Xip-Xap, agafant-se fort al meu braç.

La Pinyó, valenta com sempre, va alçar la pota.

—Passarem de pressa. Sense molestar —va dir—. Hem d'anar al **Pètalum!** És important. El nostre amic necessita ajuda.

En Floc va fer un pas endavant, i tots ens vam apartar una mica perquè la taca quedés a la vista... però els micos no van entendre la urgència. Es van mirar entre ells, amb cara de: **i a mi què?**

Un d'ells es va posar una poma al cap com si fos un barret.

—D'acord, podeu passar... —va dir, rient sota nas—. Però només si jugueu a esquivar pomes!

I abans que poguéssim dir res...

Una poma va caure al costat d'en Floc.

Una altra va rebotar davant nostre.

Una tercera va caure just darrere i va fer tremolar el terra.

—**CORRE, FLOC!**—va cridar la Xip-Xap.

I llavors va començar la pluja de pomes.

Eren grosses. Semblaven melons!

Allò era un Campi qui pugui!

En Floc corria com podia, esquivant les bombes de fruita, però amb el fang a les potes relliscava. La Xip-Xap, la Pinyó i jo ens agafàvem a ell de les crins, de les orelles... quin espectacle!

Una poma em va passar fregant el nas i gairebé m'arrenca els bigotis.

—Ai! —vaig fer.

—Floc, cap a l'esquerra! —va cridar la Pinyó.

Però just llavors una poma gegant va caure del cel com si fos un meteorit.

Va rebotar.

Va tornar a rebotar.

I venia directa cap a nosaltres!

—**NOOOO!** —vaig cridar.

En Floc va frenar de cop, i nosaltres vam sortir disparats del seu llom com tres pedres llançades amb fona.

Jo vaig rodolar per terra i gairebé vaig acabar dins d'un cistell ple de pomes. La Xip-Xap va caure de cul sobre una fulla enorme.

I la Pinyó... la Pinyó va quedar penjant d'una branca, cap per avall, amb la cua fent molinets.

—Ajuda! —va xisclar.

Una altra poma anava directa cap a ella.

—Pinyó! —vaig cridar.

Vaig saltar tan ràpid com vaig poder i la vaig agafar en l'últim segon, just abans que la poma la deixés feta compota.

La poma va esclafar-se contra el terra i va esquitxar suc per tot arreu.

—Uff... —va sospirar la Pinyó, amb els ulls oberts com plats—. Per poc!

Els micos reien a dalt dels arbres.

—Més! Més! —cridaven—. Més pomes!

—No, gràcies! —va cridar la Xip-Xap.

En Floc, bufant fort, va tornar a ajupir-se perquè pugéssim a sobre.

—Pugeu! Pugeu de pressa! —va dir amb veu tremolosa.

I vam arrencar a córrer com si ens perseguís un ramat d'elefants.

Jo no sabia si riure o plorar... potser fer les dues coses alhora seria millor!

Finalment, vam veure la sortida del Poma-pom.

—Allà! —va cridar la Pinyó.

En Floc va fer un últim esforç i va saltar per sobre d'un tronc caigut.

I just quan vam sortir...

Una poma enorme va caure darrere nostre i va quedar clavada al camí, com si digués: **“no torneu!”**

Ens vam desplomar a terra, tots esbufegant... però sencers.

Ens va anar d'un
pèl!

5

El Pètalum

Després de comprovar que sí, que estàvem tots sencers, vam seguir camí.

El **Pètalum** no podia estar gaire lluny, perquè la meua mare sempre m'havia dit que un cop passat el Poma-pom, només calia passar dos ametllers. I ja ho havíem fet.

Un dia li vaig demanar a la mare com era el **Pètalum** i això és el que em va dir:

—Imagina un clar espai al mig del bosc, ple de boniques flors. L'herba és verda i molt suau. Sempre hi ha llum i per tot arreu volen papallones blanques. N'hi ha moltes! Volen amunt i avall jugant entre elles. I fa una olor tan dolça que et fa somriure. És un lloc màgic, Saltiró, ple de llum i alegria, on les papallones blanques són molt felices.

I tenia raó, perquè quan el vam tenir davant...

Ens vam quedar quiets.

Tot era tan tranquil que quan em van venir ganes d'esternudar... em vaig espantar només de pensar-ho.

La Pinyó em va mirar i em va posar el dit davant del nas, com dient: ni se t'acudeixi.

No sabíem si riure, xiuxiuejar o quedar-nos així, amb la boca oberta com uns babaus feliços.

No sabíem on mirar primer. Hi havia flors de tots colors. Els arbres semblaven tocar el cel. I un riu d'aigua cristal·lina cantava amb cada esquitx d'aigua.

Al nostre voltant, les papallones brillaven com petites estrelles, dibuixant cercles, giravoltant i jugant amb la llum. Algunes tenien noms curiosos: **Polsim**, **Llumeneta**, i **Espurna**. Ho vam saber perquè els duïen escrits a les ales, ja que les papallones no parlaven. Però feien sorolls. Cadascuna un so diferent, i quan el feien totes alhora, semblava que el bosc cantés.

Les papallones ens van envoltar. Les seves ales eren suaus i brillants. Com abans, no ens van dir res. Només ens guiaven per un camí estret i terrós. Llavors una d'elles, la

Llumineta, va girar sobre un punt i va assenyalar cap a la petita muntanya que hi havia més enllà d'un llac, on hi havia un rètol que deia:

Ens vam aturar un segon, per provar-ho.

I va passar! No com ho farien un mag o una maga. Va ser el sol. Ell va fer que l'esquitx de l'aigua, amb la seva llum, semblés una estrella.

Vam seguir camí i, després de travessar la petita muntanya, vam trobar una papallona preciosa asseguda dins d'un capoll penjant d'un arbre. Era blanca com la neu i ens donava la benvinguda amb un somriure càlid.

—Hola! —va dir amb veu suau i dolça—. Em dic Bombolleta. Digueu-me, què us ha portat fins aquí? Què és tan important que us ha fet travessar el Poma-pom?

—Eh... —vaig intentar dir alguna cosa, però no em sortien les paraules.

—El que el meu amic vol dir —va continuar la Pinyó rient— és que necessitem la vostra ajuda.

—El Floc s'ha tacat el llom! —va explicar la Xip-Xap—. La seva mare li havia dit que això passaria si jugava, i ara li ha passat! I té l'aniversari del seu avi!

—Ja veig, ja. Floc, apropa't.

En Floc es va acostar amb el cap cot i la cua baixa.

—Saps que no has fet bé, oi?

En Floc va afirmar amb el cap.

—Saps que el pare i la mare no ho saben tot, però una mica més que nosaltres, potser sí, oi?

En Floc va tornar a moure el cap afirmativament.

—Molt bé, veig que estàs molt trist...

—Perquè només vull que l'avi tingui la seva festa. I no vull que la mare s'enfadi amb mi —va deixar anar en Floc, tot esverat—. Només volia jugar.

La Bombolleta va somriure i va aixecar la mà.

En segons, les papallones es van posar sobre el llom d'en Floc. Les seves ales van cobrir la taca com si fos un mantell blanc de núvol.

—Ara està tot solucionat! —va dir en Floc, content.

I així vam córrer cap a casa, amb el cor lleuger i l'alegria a punt per a la festa.

6

La festa ... i la mare

Quan la mare d'en Floc ens va veure, va somriure d'una manera rara... i no va dir res. Però els seus ulls brillaven com si ho sabés.

I la festa va començar.

Riures. Música. Ball. Menjar... molt menjar. Hi havia gelats de colors, galetes amb xocolata que gairebé desapareixien abans que les poguéssim tocar, i un pastís amb confeti que feia ganes de llençar-s'hi dins.

I un avi que s'ho estava passant d'allò més bé... fins que un cop de vent ho va espifiar tot.

No va ser fort. Tampoc bestial.

Va ser suau. Delicat.

Però suficient perquè algunes papallones aixequessin les ales, per poder mantenir l'equilibri... i es descobrí el pastís.

I quan la mare va veure la taca...

—Floc! Què ha passat? No t'havia dit que no podies anar a jugar?

—Sí, mama, però els meus amics m'esperaven i jo... —va dir en Floc, amb els ulls grans, com plats.

—I què has fet? Amb què t'has fregat? Mare meva, com has quedat!

Llavors ens va mirar a nosaltres.

—Si haguéssiu vingut abans... sabríeu que la taca s'ha d'assecar, abans d'intentar res, perquè si no, el resultat potser... —va explicar, assenyalant el llom d'en Floc—. Aquest desastre.

—Només volíem ajudar —vaig dir—. En Floc s'ha posat molt nerviós, perquè sabia que t'enfadaries.

Tothom estava callat. La música havia parat. I la mare d'en Floc es girava lentament cap al seu fill.

—No estic enfadada, petit. Decebuda, potser sí —va dir, amb un somriure suau.

Aquí l'avi va intervenir.

—Floc, si haguessis confiat en la teva mare, ara estaries altra vegada net i gaudint de la festa, no amb aquest neguit que et fa tenir el morro premut. Amagant els problemes no se solucionen, saps? És millor fer-los front, sigui el que sigui.

—Sé que tenies ganes d'anar a jugar —va continuar la mare—. I potser no m'he explicat bé.

Llavors va agafar una manta de colors que hi havia en una taula.

—De fet, com que sabia que no em faries cas —va somriure, picant-li l'ullet—. Abans he marxat per anar a buscar això. T'ho anava a posar per sobre, per evitar... bé, el possible desastre.

—Gràcies, mama! —va exclamar en Floc, abraçant-la amb força.

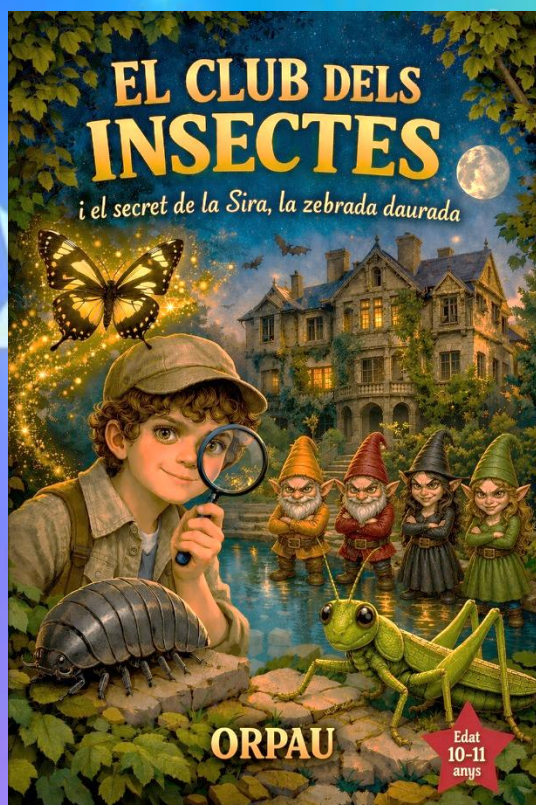
Després, la festa va continuar.

L'avi tornava a ballar, amb els braços desordenats i el morro tot arrugat de riure. En Floc, tot content, corria amunt i avall amb la Xip-Xap i la Pinyó. Tenia el llom encara brut i s'havia posat la manta com un capot de superheroï. I jo no podia parar de riure.

Les papallones va aixecar el vol i van començar a giravoltar al voltant dels convidats, tot fent bromes.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT